

ЕВРОПСКИ СУД ЗА ЉУДСКА ПРАВА

ДРУГО ОДЕЉЕЊЕ

ОДЛУКА

Представка број 15433/07
Даринка ТАТАЛОВИЋ и Рајко ЂЕКИЋ

против Србије

Европски суд за људска права (Друго одељење), 29. маја 2012. године на заседању Већа у саставу:

Francoise Tulkens, *председник*,
Danute Jočiene,
Dragoljub Popović,
Isabelle Berro-Lefèvre,
András Sajó,
Işıl Karakaş,
Guido Raimondi, *судије*
и Stanley Nismith, *секретар Одељења*,

У вези с горњом представком која је поднета 4. априла 2007. године,
У вези са делимичном одлуком која је донета 23. новембра 2010. године,
У вези са запажањима које је поднела Тужена влада и запажањима која су као одговор доставили подносиоци представке,
После већања, доноси следећу одлуку:

ЧИЊЕНИЦЕ

Подносиоци представке, гђа Даринка Таталовић и г. Рајко Ђекић су држављани Србије рођени 1935. године, односно 1932. године и живе у Београду. Пред Судом су их заступали г. Б. Митровски и г. С. Јаковљевић, адвокати из Београда. Владу Србије (у даљем тексту: „Влада“) заступао је њен заступник, г. Славољуб Царић.

А. Околности предмета како су их изнели подносици представке

Околности предмета како су их изнели подносици представке, могу се сумирати на следећи начин.

Имовина која је предмет у овом случају национализована је 1948. године према Закону о национализацији приватне имовине из 1948. године, који је предвиђао национализацију све имовине која је припадала страним држављанима.

Подносиоци представке су 2. јула 1992. године поднели тужбу за имовину Другом општинском суду у Београду против локалних власти. Подносиоци представке су тврдили да су њихови преци 1939. године купили спорну имовину од чешког држављанина Б. Б., и да према томе та имовина није могла бити национализована. Спорна чињеница у овом предмету је стварно постојање уговора о куповини, који је наводно уништен.

У обрасцу тужбе проценили су да је новчана вредност 6.000.000 „стarih динара“ (YUR – приближно 37.500 немачких марака (ДЕМ) у то време)¹.

Суд је 30. марта 1998. године пресудио у корист подносилаца представке. Ту одлуку је потврдио Окружни суд у Београду 31. марта 1999. године.

На захтев републичког јавног правобраниоца Врховни суд је 6. децембра 2000. године укинуо одлуке од 30. марта 1998. године и 31. марта 1999. године и вратио предмет на поновно суђење.

Подносиоци представке су 9. марта 2001. године проширили свој захтев на државу.

Други општински суд у Београду је 18. новембра 2003. године донео пресуду против подносилаца представке. Окружни суд у Београду је ту одлуку потврдио 10. новембра 2004. године.

Врховни суд је 28. септембра 2006. године одбацио ревизију подносилаца представке на основу тога што нису определили вредност предмета спора у тужби.

Б. Околности предмета како су их је Влада изнела

Влада није оспорила чињенице које су изнели подносиоци представке. Она је међутим обезбедила додатне информације у вези са поступком пред Врховним судом, како следи.

Подносиоци представке су 3. јануара 2007. године поднели захтев за поновљање поступка пред Врховним судом.

Врховни суд је 5. новембра 2009. године прихватио њихов захтев и укинуо решење од 28. септембра 2006. године. Он је истовремено одлучио о основаности ревизије и одбио је као очигледно неосновану.

Решење Врховног суда је 2. марта 2010. године уручено представнику подносилаца представке.

ПРИТУЖБА

Подносиоци представке се жале, према члану 6. став 1. Конвенције, да им је онемогућен приступ Врховном суду приликом утврђивања њихових грађанских права и обавеза.

¹ Према девизном курсу Народне банке Југославије.

ПРАВО

Влада је тврдила да су подносиоци представке пропустили да доставе све чињенице релевантне за њихову притужбу. Они су посебно пропустили да обавесте Суд о захтеву за понављање поступка пред Врховним судом и о пресуди од 5. новембра 2009. године. Влада је према томе сугерисала да су подносиоци представке злоупотребили право на представку и да би, као таква, њихова представка требало да буде одбачена сходно члану 35. став 3. Конвенције.

Штавише, Влада је изнела да је представка очигледно неоснована у сваком случају зато што чињеница да подносиоци представке нису имали успеха пред домаћим судом не може бити разлог да се утврди повреда права на суђење према члану 6. став 1. Конвенције.

Подносиоци представке су тврдили да су заиста пропустили да доставе информације на које се Влада ослонила. Они их међутим нису сматрали битним за исход њиховог случаја.

Суд подсећа да према Правилу 47 став 6. Пословника Суда подносиоци представке обавештавају Суд о свим околностима релевантним за представку. Он даље подсећа да се представка може одбацити због злоупотреба права према члану 35. став 3. Конвенције, између осталих разлога, ако је свесно заснована на неистинитим чињеницама (видети *Verbanov против Бугарске*, број 31365/96, став 36., ЕЦХР 2000-х; *Řehák против Републике Чешке* (одлука), број 67208/01, 18. мај 2004. године; *Popov против Молдавије (број 1)*, број 74153/01, став 48., 18. јануар 2005. године; и *Kérékachvili против Грузије* (одлука), број 5667/02, 2. мај 2006. године). Непотпуне и према томе информације које завааравају могу такође представљати злоупотребу права на представку, посебно ако се информације односе на саму суштину предмета и ако нема довољног објашњења за пропуст да се такве информације саопште (видети *Hüttner против Немачке* (одлука), број 23130/04, 9. јун 2006. године; *Poznanski и други против Немачке* (одлука), број 25101/05, 3. јул 2007. године; и *Predescu против Румуније*, број 21447/03, ст. 25 – 26, 2. децембар 2008. године).

Далеко од тога да се од подносиоца представке очекује да у својој представци изнесе све могуће информације о предмету. Његова је дужност, међутим, да представи бар оне суштинске чињенице које има на располагању и за које мора да зна да су од значаја за Суд да би могао да правилно процени случај. Међутим, сваки такав пропуст не мора значити да је дошло до злоупотребе права на представку (видети, на пример, *Al-Nashif против Бугарске*, број 50963/99, ст. 88 – 89, 20. јун 2002. године).

Ако се вратимо на предметни случај, Суд примећује да су се у представци која је поднета 4. априла 2007. године подносиоци представке жалили на повреду права на приступ суду зато што је Врховни суд одбацио њихову жалбу на ревизију на основу тога што нису

определили вредност предмета спора. Суд је 23. новембра 2010. године проследио Туженој влади представку подносилаца у вези са приступом суду.

Суд је сазнао за понављање поступка пред Врховним судом тек из запажања Владе. Супротно тврдњама подносилаца представке, Суд сматра да се ова информација односи на саму суштину њихове притужбе. Посебно, као последица њиховог захтева за понављање поступка, Врховни суд се бавио основаношћу њихове ревизије, мада ју је одбио као очигледно неосновану, чиме им је омогућио приступ суду приликом утврђивања њихових грађанских права и обавеза. Према томе, с обзиром на важност пропуста подносилаца представке за правилно решавање овог предмета, Суд сматра да је такво понашање било супротно сврси права на представку, како је предвиђено чланом 34. Конвенције.

Произлази да овај део представке мора бити одбачен због злоупотребе права на представку сходно члану 35. ст. 3 и 4. Конвенције.

Из тих разлога, Суд једногласно

Проглашава преостали део представке недопуштеним.

Stanley Naismith, *секретар Одељења*

Francoise Tulkens, *председник*